

CON ONG

tuần báo trào phúng đôi lập ra rít

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

13

số đầu năm mếu

từ 5-1

đến 12-1-68

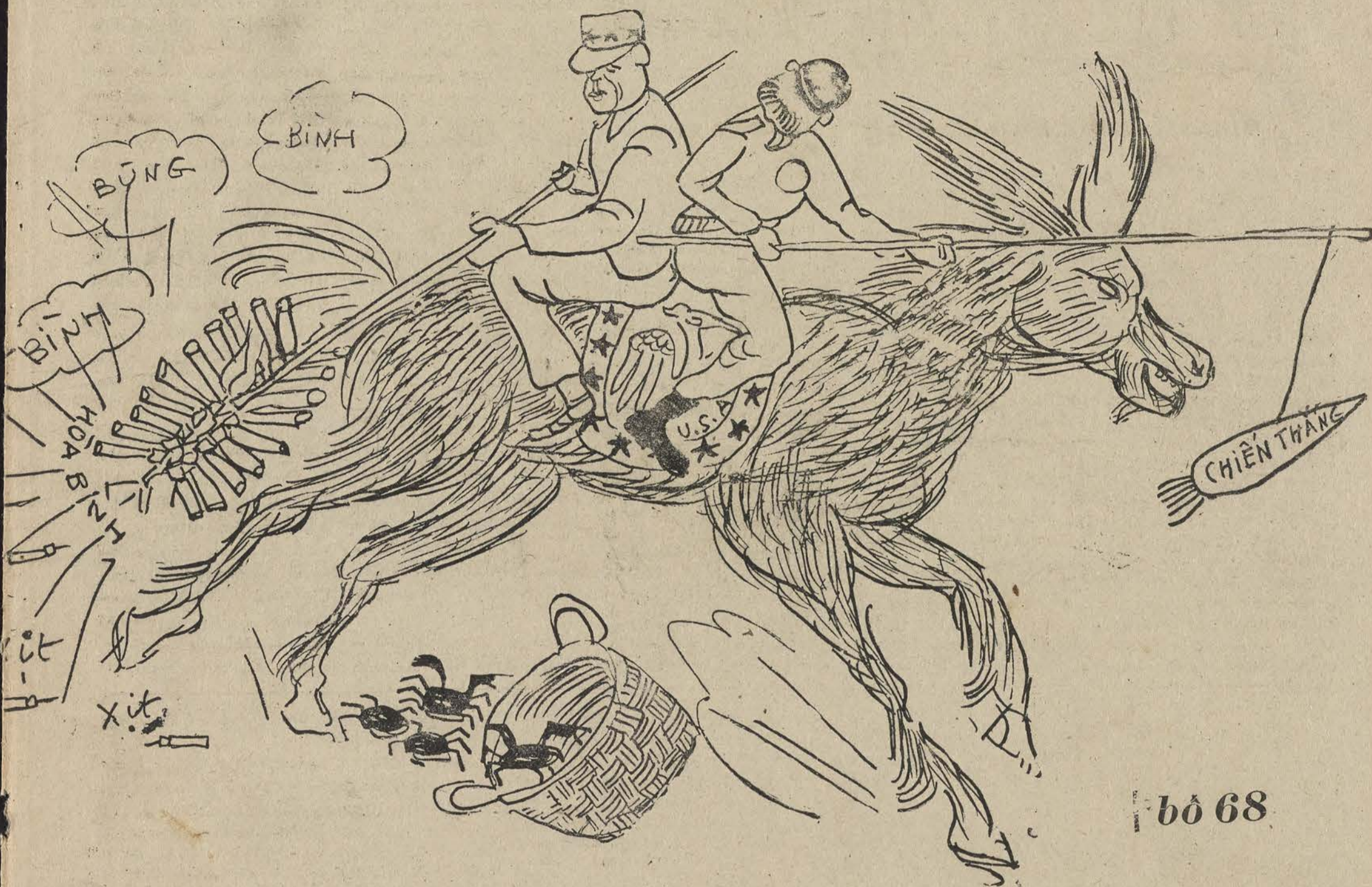
5 tí

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ỐNG NÓI VÀ ỐNG NGHE 91.905

bỏ 68

con ong lưu ý những gác dan hiến pháp điều 4 của hiến pháp : loại C.S ra ngoài vòng pháp luật

ba lớp công bộc

Người dân bận bịu với sinh kế, thỉnh thoảng phải giao thiệp với mấy ông Nhà nước đã có sự phân biệt công chức ra làm ba hạng :

THỨ NHẤT : Không ăn không làm : Những công chức được gọi là thanh liêm. Một đời không ăn của ai một xu nhưng ngược lại cũng không hề giúp đỡ cho ai việc gì cả. Họ làm việc rất chậm rãi. Giải quyết công việc một cách tắc trách. Quan trên sai khiến làm sao thì thực hành làm vậy. Không phê bình, không sáng kiến, không lười và cũng cũng chẳng siêng năng. Lãnh lương tháng, làm việc tháng. Họ rất ngoan. Dưới chế độ nào họ cũng âm thầm được.

THỨ HAI : Có ăn, có làm : Hạng này rất hăng hái. Làm việc không kể ngày giờ nhưng lại chỉ chọn lấy những việc nào có tư lợi mà thôi. Đây là hạng lợi dụng chức vụ, lợi dụng uy thế trong chính quyền để lo áp phe riêng. Bọn này làm rất hăng mà ăn cũng tợn. Đây là lớp công chức lý tưởng của bọn gian thương, hối lộ, của các ông chủ sở có màu hoa hồng.

THỨ BA : Có ăn, không làm : Nếu bọn trên có ăn tiền có làm việc thì bọn sau này mới tai hại. Chúng tìm mọi cách để moi tiền mà chẳng bao giờ giúp đỡ cho ai. Thậm chí, chúng còn đớp hít trên xương máu, trên tang tóc của đồng bào.

Bao giờ ta mới có hạng công chức : CÓ LÀM MÀ KHÔNG ĂN ?

phóng sự sống sượng THƯƠNG SINH

VÀO ĐỀ !

Tuần trước, nhân đọc Con Ong số 12 tức là số cuối năm Mèo, ta rất thích bức tranh của người Lữ Bố, Bức tranh đều không chịu nổi. Nhưng còn thiếu nhiều chi tiết. Ta muốn bổ túc thêm: Người Mỹ vốn ít chữ nghĩa, không có cái sự hiểu biết thâm thúy như người Giao Chi. Văn hóa của họ là văn hóa cao bồi, thứ văn hóa mỏng manh — theo văn sĩ Mỹ đang lên đang ăn khứa — Cái câu tiêu, anh phải để rõ W.C. Anh chỉ vẽ thằng bé ngồi trong, ngoài có lu nước mẽ, cái gáo dừa và hàng chữ « Not for rent » rất có thể, người Mỹ tưởng nhĩ đồng Giao Chi còn bé quá, không cho thuê!

Ta không hài lòng cái sự anh cao bồi Mỹ ngồi thộn mặt, mót « j » đến cảm khái « Biết đến bao giờ ta mới được rời khỏi nơi này trong lòng thơ thới

hân hoan ». Anh cao bồi ngồi ngồi bên xe díp đó phải được thay bằng ông toàn quyền Bun Ke và một lô thái thú, cỡi xanh tuya, trẻ quần ở cái tư thế « mót lăm », muốn nhào vô W.C. Giao chỉ lăm, thêm giải quyết một trong tứ khoái của cuộc đời. Nhưng cầu xí, chuông chồ của người Giao Chi « not for rent ».

Ôi, dân tộc nghèo khổ, đời sách này đã cho thuê nhiều thứ. Rất may, còn một thứ « not for rent ». Tức là chuông chồ Giao Chi. Ta kiểm điểm, bên thấy Giao Chi đã cho Mỹ, Đại Hán, Phi Luật Tân thuê « rooms, houses ». Cái sự thuê tiền vật để cho thuê vợ thuê con gái và cho thuê luôn cả bản thân mình. Trí thức khoa bảng « for rent ». Đi điếm « for rent ». Thậm chí nhà cửa cổ Tổng Thống Diệm phong cho đại học cũng « for rent ». Nhưng thế thâm nhất vẫn là những kẻ cho Mỹ

thuê linh hồn mình.

Ta không trách gì những người cho Mèo thuê nhà, thuê phòng kiếm thêm mỗi tháng tí tiền cơm. Nghèo quá thì phải tính àu. Kẻ thái thú khinh ta, chỉ vì ta nghèo đang ăn gạo viện trợ của nó. Bá Di, Thúc Tề chết hết rồi. Ta không có sức ra đi, leo lên núi Bà Đen hay Thất Sơn, ca bài « thà ăn rau cỏ chứ không chịu ăn gạo viện trợ ». Và lại, ta đi hay ta ở kẻ kia cũng cóc cần biết. Nó máy móc quen, nặng về phần kỹ thuật chứ không nặng về phần nghệ thuật. Hóa cho nên chẳng một thằng toàn quyền nào có tinh thần Bru Li, Thành thử chẳng khi nào chúng nó gặp Không Minh.

Nước này chỉ có hai nhặng tài là nhà học giả Hồ Hữu Tường và nhà lập thuyết tân tung dung Nguyễn Mạnh Côn. Một ông

thích viết thư ngỏ gửi cụ Hồ miền Bắc, một ông thích viết thư ngỏ gửi Kennedy. Hai ông bèn gặp gỡ nhau một quán ở cái chỗ cùng viết thư gửi văn hào John Steinbeck. Một ông khúm núm, một ông hách đòi dạy Steinbeck vài bài « Cộng Sản là gì ». Chỉ tiếc Kennedy, Hồ Chí Minh và Steinbeck không đọc các ông thôi.

Ông mô làng Cò Nhuế Hồ Hữu Tường mới ức, mới đe dọa chỉ thích gặp ông bật lửa Ronson để cho thuê... linh hồn tức là hiến kế huê bình trung lập chế. Còn ông Nguyễn Mạnh Côn, sau những ngày đần đờ tìm mình chủ đã còm đành làm mướn cho ông Nguyễn Minh Châu, một ông chủ báo không lấy gì làm sáng sủa về chữ nghĩa Có lẽ, nhờ ông Nguyễn Mạnh Côn, một mai ông Nguyễn Minh Châu, chủ nhiệm nhật báo Dân Tiến sẽ trở thành lý thuyết gia đại tài.

Ấy đó, nước Giao Chi có hai vĩ nhân, Hai vĩ nhân này được xếp vào hạng « not for rent ». Ta lấy làm cảm phục lắm tuy có ý ngờ nếu « for rent » thì « for rent » giá nào. Vừa vừa hay rẻ mạt? Đang buồn nản về chuyện « for rent » thì có người Thương Sinh tới tìm ta, gãi gáy gãi tai nhờ ta đề cho cái « vào đề » một phóng sự nhan đề GIAO CHI FOR RENT, Ta khoái quá. Bèn... vào đề.

Chợt nghĩ tới người Thế Phong tức Đường Bá Bôn tức Đinh

Bạch Dân chuyên môn « vào đề » cho thiên hạ và rồi « vào đề » luôn cả cho mình. Ta hơi sợ, chẳng biết sự « vào đề » của ta có làm làm phát nèn « vào đề » của người Thế Phong không? Phải vào đề mãi, « quyết định « vào đề ».

Giao chi for rent ! Hừ chúng mày cho thuê rữa ra rồi, còn la ới ới làm cái con mẹ gì nữa? Hãy coi nhà giáo sư Vũ Quốc Thúc làng đại học Thủ Đức bọ điên trí thức « for rent » ráo trời, nhà giáo sư Đại học Vũ Quốc Thúc có kêu ca gì đâu. Rồi ông Lưu Mậu Thành liên danh ứng cử vào thượng viện Sư Tử Hí Tiền cho Tàu cộng thuê danh tiếng lấy 92 ngàn đô la xanh, có sao đâu. Anh điểm này không dịch « cho thuê » sang tiếng Mèo. Mà dịch sang tiếng... quan hòa. Ông tử sư bờ đề của Sư Tử Hí Tiền Vũ Quốc Thúc cũng có kêu ca gì đâu?

Bậc trí giả « trong cõi người ta » Giao Chi không lấy làm xấu hổ chuyện « for rent », hơi đâu mấy con đề còn buồn sùng, mấy con ngựa non háu đá, mấy chú nhái ranh lo chuyện giới ới đất hời. Ta khuyên một điều: nên quên hết đi. Chu kỳ này là chu kỳ « cầu hòa nhập ma » của dân tộc ta. Lo con bò trắng răng thì ngàn năm mây bay nó vẫn cứ trắng răng. Chi bằng đi làm bồi Mèo, làm ma cô dẫn gái cho Mèo hay cho thuê ngôi bút mình, cong lưng mà viết ca ngợi, suy tôn bọn Wall Street

Bạn đọc thân mến,

Số báo này, chúng tôi dành khá nhiều đất để « kết toán niên đề » thư từ của bạn đọc. Một số các bạn không thấy trả lời, xin hãy tha thứ cho bưu điện hay anh em tòa soạn đã bẽ bối, thất lạc. Thư nào nhận được, chúng tôi trả lời ngay, tuy hơi chậm.

Con Ong 13, ba người xúm lại đối thoại cùng các bạn đó. Bài vở, nếu quá 4 số không thấy đăng, các bạn cứ coi như không thể đăng vì lý do này, nọ. Và xin gửi cho những bài khác. Xin các bạn thông cảm, chúng tôi sẽ không trả lời bài nào đăng, không đăng.

LÍNH PHÁO THỦ (Biên Hòa). — Bạn sau nên viết gọn. Chuyện ấy, đề ra giềng sẽ cho vào phú de Giao Chỉ Rất cảm kích vì bạn đã thêm những món ăn

do đầu bếp Con Ong nấu nướng và ăn không chán. Thâu mến.

DƯƠNG THUYỀN (Long Xuyên). — Thôi bạn ơi, hãy chữ T.S. thật nhiều đi và tha cho « bà » ấy, Bên S. Người ta đang « quần » mệt rồi đó. Mình ngừng rồi lại tiếp, sẽ mang tiếng đánh hôi. Lập trường Con Ong: không đánh hôi. Đánh hôi không anh dũng tí nào. Mến.

ĐỒ GÀN. — Cho những bài « đại sự » hơn. Đã kích bạn lòng gáy làm chi cho phí công lực.

NGUYỄN QUANG (Đà Lạt). — Bạn khen vừa vừa chứ, kéo cao húc g chúng tôi làm « tuyệt vời » hơn, sắp tiếm bạn lại trách móc. Trường hợp thi bá N.V. chỉ là một ngàn trường hợp « bịp » của đàn anh chúng ta Họ có mỗi cái tài bịp đàn em. Mong thư bạn luôn. Có dịp lên đó sẽ tới tìm bạn.

NGUYỄN TRUNG NGHĨA (Quảng Ngãi). — Thưa ông, người hùng của chúng ta đã... ra đi. Ta nên rộng lượng mà tha cho hẳn, ông nhé ! Rất cảm động nhận những lời khen của ông. Kính.

QUANG MINH (Huế). — Đừng thêm học kỹ thuật chữ của Con Ong, em nhé ! Lo trau dồi sách vở ở trường đi. Em gửi vô 12 đồng tem (cò thư), ty trị sự sẽ gửi báo ra cho em. Nhớ cho địa chỉ chắc chắn.

KHAI QUANG (Biên Hòa). — Mời bạn tới chơi nói chuyện cho vui đấy mà. Khi nào có dịp về Sài Gòn bạn thì đừng « cắt công ». Thêm một người cùng lập trường với mình, chúng tôi mừng lắm bạn ạ !

TU CHOI (Saigon). — Tin bạn gửi về căn ghi chính xác tên người và nơi xảy ra. Thí dụ chợ Thái

Bình thì viết là chợ Thái Bình, đừng viết khác, độc giả không hiểu. Chờ bạn.

TRIỀU GIAO (Tam Kỳ). — Đọc trong số này điều kiện để được nhận làm thông tin viên của Con Ong.

QUỲNH CHI (Saigon). — Thư cháu làm chú cảm động nhiều. Tất cả đều vô nghĩa nếu như không có đủ tiền in 10 số báo cháu ạ ! Tuần báo Búp Bê đã chết vì lẽ đó. Ra giềng, chú sẽ xoay tiền để xuất bản tuần báo TUỔI NGỌC. Cháu hãy cầu Trời, khẩn Phật cho chú đi. Thương cháu. (D.A.)

NGUYỄN VĂN BẦY (Saigon). — Bạn đừng « khích bác ». Đề xem Con Ong có dám chơi món đồ cò ở Bộ Tài Chánh không

LÝ MINH TRỪ. — Muốn rồi. Và lại không đủ chỗ đăng nguyên văn Chúng tôi đã chuyển cho Nà Cầu đề hẳn đưa vào phú de.

DÂN VIỆT (Saigon). — Sẽ trình ông Tôn Thất Trình nốt mấy con vi trùng hủi đó. Bạn chờ coi!

VĂN THANH (Saigon). — Phải nghe lời bác, từ nay đừng làm thơ châm chích thiên hạ nữa, cháu nhé !

LÊ PHONG (Ninh Hòa). — Anh em cả mà, đừng có khách sáo. Uất ức gì hãy trút ra, nhưng nhớ viết ngắn và gọn vì báo có 8 trang nhỏ. Thân.

KIM LIÊN (Bạc Liêu). — Được chứ. Nhưng Liên là phận gái nữ nhi, coi chừng các quan sở tại, nếu viết cho Con Ong. Không có thì giờ viết thư riêng, cảm phiền nhé !

VŨ ĐÌNH (Saigon). — Được chứ, nhưng cháu cần phải biết điều lệ đã. Đọc số báo này.

— nhớ là Wall Street thì mới ra tiền — có phải đặc địa không? May nhờ tổ tiên có phước, mần chức lớn ở Juspao, Usis là được quyền... ăn cắp và đim anh em văn nghệ phục vụ Mỹ rồi.

Tuy nhiên, đã trót đại không wa ông toàn quyền và các ông thái thú nhi nhè, rần không ra mại nhè! Sở đen ở sở Xia ghi tên mình. Vô phúc thiếu âm đức trúng giải Nobel văn chương cũng đừng hồng được lãnh. Từ chối là cái chắc. Ta tin tưởng chú em viết thơ tho, không thối. Chú em ơi, chú em còn nhớ bài thơ sau đây:

* Hỡi các cậu bé con.
Đang lúc tuổi còn non
Các cậu phải chăm học
Có học mới nên khôn *

Nhớ rồi nên thuộc thêm bài ca theo điệu « Nhạc Tuổi Xanh » của Phạm Duy:

* Đường ta Mèo cứ đi, nhà ta Mèo cứ thuê, vợ ta Mèo cứ chài, đời ngày. Ngày mai ta ấm no...
Và bài « Cái Nhà Mới » của Thăng Long xích thố Đoàn Khê hát theo điệu « Cái nhà là nhà của ta » như vậy:

* Cái nhà là nhà của ta
Usaid, Usom làm ra
Cháu con ta gìn giữ lấy
Muôn năm với nước non người
Hỡi những kẻ không * for sent * hay nhục nhã chuyện * for sent *. Bài ca « Cái Nhà Mới »

của lực sĩ Đoàn Khê là bài ca quốc sĩ. Phải hát lớn cho nổi nhục thấm vào tâm hồn ta, cho tim ta nở ra, cho sự liêm sỉ trở về gấp gáp. Đề biết tự lập, biết thất lưng buộc bụng, biết cần răng chịu nghèo, biết giầy rách giữ lấy lẽ để bọn thái thú hết dám khinh ta, để có danh dự, hoàn toàn danh dự. khi cần phải gạt toàn quyền, thái thú mà chơi ngang hàng mà quyết định số phận dân tộc ta đang ở giữa gong tìm như bàn của CS và Tư Bản. Nòi Hán không lờ đã không dám coi thường dân tộc ta. Bọn « ăng ki » là cái thớ gì mà hồn. Hay biết nhục, hỡi đồng bào ta! Hay đập nát mặt bọn vong nô Vem và khắc nhỏ vào mặt bọn Việt gian mới ở miền Nam thân yêu.

Truyền thống của dân tộc Việt Nam là bất khuất, anh dũng và chiến thắng. Tổ quốc ta « not for rent » cho bất cứ đũa nào, Cộng Sản hay Tư Bản cũng thế. Bây giờ thì hãy khóc đi, vì chúng ta đang ở chu kỳ « tầu hỏa nhập ma for rent »

Cầu tiêu công công
Ngày đầu năm Mèo
Bật lửa Ronson triệu
đại đệ bát chu niên

THẬP NGUYÊN
(Cựu hoàng đế Giao Chỉ)

6 triệu 300 ngàn đồng mỗi tháng nuôi bầy hạc gỗ mỗi tháng

Kể từ thuở dân Giao Chỉ có hai cái viện mệnh danh là Viện Bô Lão và Viện Nhi Đồng, đất nước này vẫn chưa sáng sủa thêm một tí nào nếu không muốn nói là đen hơn mồm chó. Người Huế Mỹ ngây thơ cụ (hay giả vờ ngây thơ cụ) đòi nói chuyện với cá nhân, trong hàng ngũ phiến loạn Giải Phóng Miền Nam, lưỡng viện phe lờ, không làm sáng mắt lão bật lửa Ronson bằng cách cho lão biết sau hiệp định Genève khốn nạn 1954, Quốc Cộng đã rõ đen, trắng. Không còn anh quốc gia nào đáng gọi là cá nhân, đáng hội đàm nữa. « Cá nhân » theo lão bật lửa Ronson chỉ là bọn phản bội và... trốn quân dịch chạy ra bưng biển theo Vem.

Viện Bô Lão làm gì? Đòi lấy lại nhân quyền từ « thằng ăn cắp » Lâm Văn Phát — theo tướng Kỳ trong cuộc họp báo sau ngày « Biều Dương Lục Lượng » — Cấm hút thuốc lá trong nghị trường, chê hai ông tướng lưu vong hận suy bất lực. Và đòi « ác mẹ » súng sáu! Viện Nhi Đồng làm gì? Chửi cha nhau vì mặc đồ đen, tranh khối viên và chê nhau chí chèo. Rồi đua nhau sắm ô tô. Ông tậu Renault 10. Ông sắm Comtessa de lux... Vân vân... Họ đã mở mồm phát biểu câu nào khi Huế Mỹ đòi mua thuốc lá lẻ huê bình mới Vem?

Nhưng lương đã làm lệu tình thần họ. Theo tin của nhật báo Con Ong (đăng trang 5 số này), nhà nước quyết định « pây ê » cho mỗi bô lão ở Viện Bô Lão mỗi cụ 105 ngàn! Nhân lên 60 lần ta sẽ được con số đáng... thêm thường là 6 triệu 300 ngàn đồng Giao chỉ. Ôi, mỗi tháng nhà nước bỏ ra 6 triệu 300 ngàn nuôi một bầy hạc gỗ! Đề trả ơn một bô lão đã là lượm một đường « đại diện » xếp nhà nước sang Mỹ đưa đám ma Đức Hồng Y Spellman chẳng? Còn Viện Nhi Đồng, mỗi ông nhỏ « tụt xê » bao nhiêu?

Ta nghĩ tới những con vật trong sở thú mà hài lòng. Mỗi tháng chúng ăn hàng chục triệu bạc thịt cũng xứng đáng. Vì chúng làm vui vẻ gia đình ta. Bầy khỉ khèn khếch trên chọc con ta, bọn vượn, bọn bú dù gây thích thú cho cháu ta. Và đó là hạnh phúc không cần bầu cử.

MỒ BẢO

— NGUYỄN QUANG, « thằng chuyên môn dấm đá ở Koho »: Muốn đăng hai bài thơ trừ tượng và siêu thị vào « Con Ong » Đâu? Lục hết phong bì có thấy mẹ gì đâu mà đăng?

— TRẦN KIM NÊN (Ba Kỳ, xứ dân gầy): Chú nói « Phải có Con Ong mới kìm hãm được nếp sống sa đọa », nghe kêu đốt chịu được, sợ đốt chịu được, Nhưng nếu như rứa thì cũng « nên » lắm!

— VÕ VĂN KHOA, nhà may (may máy hay may tay?) Hạnh Dung ở giữa chợ Biên Hòa: Địa chỉ của cậu thế thì đến Khổng Minh sống dậy cũng không tìm ra. Muốn sống trà xem tranh tứ bình tân thời hờ? Có ngay! Đón coi số xuân con khi sẽ rõ.

— VÕ MINH (Mang cạ, Huế):

Về cái sự nhà người tâu với trăm nên mở quán thịt chó, cũng được đi. Với điều kiện tiên quyết, thực khách (troug số có nhà người nhè) ăn thịt chó mà lòng không chó một tí ông cụ nào mí được. Ở đời thiếu gì những tí miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Vậy nhà người hãy soi gương mình đi xem sao cái đã!

— CHÁU THANH (Tây Cồng) của chú Thương Sinh: Hồng! Hồng bét! Cháu muốn buộc thiên hạ mày ai vừa buộc vừa run, sợ chúng nó đeo cú rơ ve. ha súi coc ne, thì thôi, vát chân lên trán mà ngủ cho rồi! Hay chờ đủ lông cánh, rồi tính sau.

— TRUNG OÁI PHAN NGỌC NHIỆM (Cả Nhiệm đây phỏng?): Thử vẽ hộ cái « đối tượng chửi bới cao cao » xem mặt ngang mũi dọc thế nào? Ôi, chửi toạc móng lợn ra mà chúng nó còn coi như pha đó!

— NGUYỄN QUANG TRUNG (3 châu ở rí vương ng ngàn dặm): Sua Tôn chỉ của bọn tớ là vậy đó đồng bào muốn chửi, có nhiều vốn chửi, có nhiều sự đáng chửi. mà... Cóc dấm chửi thì đưa dây bọn tôi chửi giùm!

— TÍ ĐIỀN (cá kho Cò Trạch): Thì đúng đứt đuôi con nòng nọc đi rồi, muốn chửi phải chửi cho xuất mồ hôi thì mát người ngay. Chứ cứ để đấy thì bức chết. Hay nói một cách ngôn ngữ học kinh điển nữa, thì những điều trông thấy (không chửi ra) mà đau đớn lòng. Vì cứ để đấy mà lỵ!

— LÊ VIỆT TRIỀU (Quảng Ngãi): Nếu cần cứ gọi Thương Sinh bằng thẳng cũng được. Vì ông cụ nhà cậu với ông cụ nhà tớ là hai ông cụ, tớ với cậu có họ mí nhau, phải gọi bằng thẳng, mày!

— LÍNH MŨ ĐỎ PHẠM NGỌC TRÂM: Chiến dịch diệt tham nhũng, diệt thực dân mới, diệt Cộng của chúng ta muôn năm! Muôn năm... muôn năm...

— CHẾ LIÊU (Cầm Phô): Rất khoái cái sự đối lập của Con Ong hờ? Thì nhớ đừng để nó đồ đốn thành lấp dọi nghe cung!

— NGUYỄN VĂN BÌNH (Sàicôn): Bạn có biết chuyện « đậu phụ chùa với đậu phụ làng cần nhau » không? Mà khuyên bọn này đừng đốt họ?

— NGUYỄN THANH HÀ (?): Nói như cháu có nghĩa là phải vừa đả phá vừa xây dựng đấy phỏng? Ủa nhưng chú lại muốn dồn sức vào một tay cái đã, thế « thắm » hơn.

— CON ONG NON ĐẠM THU Ở CHUÔNG CHÓ: Ngồi còn non, chưa dám đốt, muốn nhờ bọn này đốt hộ ư? Thế nội vụ ra sao, kể đi, nghe đây.

— PHÚ LÍT NGUYỄN - K - KHÔI (Pleiku): Ông bạn đi làm ăn hơi xa đi nhé! Lỗi liếc con khi khô khi ướt gì, có chất tều, phát tiết cái tều đó ra được, là chơi với Con Ong được.

— THỨ NAM CỦA BÀ BỒN bán com sườn ở chợ Phan Rang: Muốn biết tở Con Ong gồm có những thứ người ngòm gì hờ? Toàn một lú nham nhừ, nửa người nửa ngòm, thổi mồm nhất nước. Dám vào xem không?

Thân kính
CON ONG

thực khách đòi ăn chà chó tây

Ông Chú tôi có nuôi một chó đại Âu Tây chính cống. Nhìn thấy vẻ tốt mã của nó, tôi lấy làm thích. Cho nên đến kỳ con chó đẻ tôi thừa với Chú cho tôi một con. Ngày tôi đem nó về nhà nó đã lớn khôn lông lá sum sê. Tôi săn sóc nó chu đáo lắm. Nó có nhiều đặc điểm mà những con chó khác không có. Nó biểu lộ được cá tính ngay thẳng, chống Ngoại bang của Dân tộc này. Từ tuần đầu cho đến tuần thứ năm, nó có linh tính lạ, gặp kẻ gian manh, nịnh bợ nư sủa vang gặp mấy anh chàng to cao lông lá nó càng sủa dữ. Tôi cười nói với nó: "Mày đã quên gốc gác ông cha mõ tởm rồi sao, tốt lắm nhưng mày chỉ sủa vu vơ mà thôi. Mày chưa sủa vào mặt những kẻ tai to mắt lớn, đáng phải sủa nhất, ráng lên con."

Tôi khuyên nó thế, có lẽ động đến ông tởm mấy mươi đời của nó nên qua tuần thứ sáu nó đổi tính tình, nó sủa vào người hàng xóm láng giềng của tôi. Qua tuần thứ bảy thì nó sủa luôn những người trong nhà, cả chủ nó, nó nhảy tót lên bàn thờ phá phách. Thật là thời đại vô phúc. Không biết bao giờ đất nước này mới diệt trừ loài chó đó. Chó ăn bơ sữa đồ la mà ỉa vãi ra đường, cần cần cần bậy.

Từ nay dân Việt Nam có nuôi thì nuôi chó Việt Nam không nuôi chó Tây. Tôi muốn giết nó quá, nhưng không thể tự tay giết được. Tôi liền nghĩ ra một kế đem bán quách cho ông Minh Vồ, chủ tiệm chó 101 Võ-Tánh Saigon, vừa được tiền vừa khai trừ được con chó đại, vừa để cho cả lũ tham «cây còn» đến đó ăn nhậu nói chuyện lai rai quốc sách để cho mũi chó má nó tỏa ra trên văn đàn Việt nam làm cho ai cũng kinh khiếp ghê tởm và tìm cách diệt trừ nó cho xong.

Xin Bếp Nhỏ làm cho khéo tay một chút để mũi vị khó người càng bay xa càng hay.

VỒ MINH
(Huế)

Đi tìm một tình yêu giữa bao cay đắng hận thù,
Đi tìm một niềm tin giữa bao chán chường bi thảm,
Đi tìm một ngọn lửa giữa bao nguội lạnh rời rã...

HÃY ĐỌC
Hương Cơ May

truyện dài của TUẤN HUY
Gần 400 trang, In đẹp. Trình bày trang nhã. HAI MIỀN XUẤT BẢN.

minh vồ đòi lập với nhà nước bếp nhỏ đòi lập với nhà bếp

cho đến hôm nay, cái việc làm chiều thứ bảy không còn là đề tài cho các công chức hạng nhép xôn xao, bàn tán, than thở... mà nó trở thành nội thương, trở thành cay đắng giày xéo tâm can của mỗi người. Bảy giờ, năm cùng, tháng tận, áo cho con chưa có, Tiền trả nợ chưa có. Cơm cháo ba ngày tết chưa có. Nén hương tàn thấp cho hương hồn của tổ tiên chưa có...

Mọi sự sẽ không bao giờ có nữa. Chiều thứ bảy đi làm thì còn cơ hội nào để về quê bán lúa, ra Chợ lớn lấy hàng cho vợ bán chợ trời, đi chợ khách để trả góp cho xong chiếc xe HONDA mà chính phủ đã thưởng miễn cho mua non.

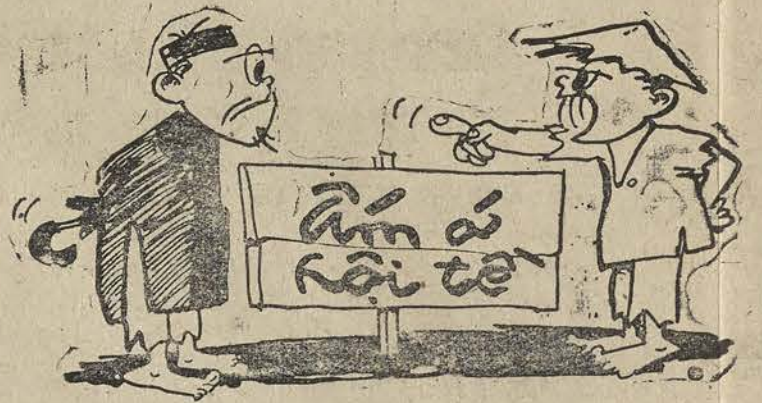
Cơ sự đi làm chiều thứ bảy đâu phải vì biếng nhác. Nó chỉ do mấy anh Chủ sở cóc biết việc, không biết phân phối công việc cho hợp lý. Việc nào giờ nào cho đúng, cho nhanh thì việc gì mà phải làm thêm chiều thứ bảy? Từ năm 1954 đến bây giờ thì công chức đã thụt từ thượng tầng xã hội xuống thấp hơn hàng cu li. Nào là, Chủ nhật đi đào hào, đắp đường, canh phòng Ấp chiến lược cho phù hợp với tinh thần "công chức cách mạng quốc gia"! Nào là canh gác thùng phiếu mọi khi có bầu cử. Nào là bị trừ lương để liên hoan mừng các ông bự. Nào là bị cắt xén lương bổng để mua báo chí, học tập đường lối của Chính quyền! Ồ! Kề sao cho xiết. Đó là chưa kể tới những công chức bị kẹt mấy vụ tham nhũng của quan trên. Rồi cũng tù, cũng thuyền chuyên cũng, đội mũ cần lao, cộng sản đủ thứ...

Đề đáp lại sự chịu đựng khổ khò của công chức hạng bét, Chính phủ đã làm gì? Tăng lương ư? Chết, chết. Tăng một phần thì vật giá lên gấp mười. Chỉ có cách tốt nhất là tiếp tế. Mà cái siêu thị lại tệ quá! Một ký đường chỉ còn bảy trăm gam. Muốn ăn miếng thịt ngon cũng không được. Chặt cho miếng nào lãnh miếng đó về cho vợ chồng con cái gặm xương!

Giữ mình cho trong sạch thì đời. Hề kiếm thêm chút tiền thì bị ra tòa. Sạch không được mà bản chẳng xong. Hết chỗ nói! Hết chỗ than! Chỉ còn một cách là bê bối, là làm ầu ề bị sa thải ư? Sa thải sẽ đi làm đầy tớ Mỹ. Ồi! là cha mẹ dân sao lại có thể đi làm tôi tớ cho ngoại quốc? Người công chức đang âm thầm, đau đớn cho thân phận mình tàn tạ như buổi chiều thứ bảy cuối tuần.

MINH VỒ

ôi! tháng tết

HỎI: Thưa ông Hội Tề,

Từ thuở nhà nước bắt đi làm chiều thứ bảy, chúng tôi tới sở chỉ có ngủ gục, tán gẫu, đổ ruồi và... bắt mẫn lung tung beng. Chúng tôi muốn tích cực phục vụ nhân dân lắm nhưng nghĩ đến các xếp ngủ khò trong phòng máy lạnh, dùng tờ ló phôn đầu hót mi đào và vi vút VN, VA, VB, chúng tôi lại teo tinh thần. Xin ông giúp chúng tôi một kế để đỡ ngủ gục, tán gẫu, đổ ruồi đáng xứng đáng là công chức cách mạng đệ nhị cộng huê.

LÊ PHÙ ĐỘNG

(Sở Tạ và Sào)

ĐÁP: Lê Phù Động ơi,

Lâu lâu mới được làm chiều thứ bảy. Đó là vinh hạnh cho công chức, bạn còn dở cái giọng xô ngọt làm gì. Các xếp bạn có ngủ khò trong phòng máy lạnh thì kệ mẹ các xếp, ghen tị chuyện vi vút VN, VA, VB làm quái chi cho mệt xác. Muốn đỡ ngủ gục, đổ ruồi, cứ nghĩ tới vợ bạn ở nhà có thể đi... bỏ lể Mèo chiều thứ bảy «con bạn có thể đi «ô kê Salem» vì bạn mắc phục vụ nhân dân, không ở nhà xách Honda, Vespa đi kiếm mới bắt thêm vài bộ tiêu pha ngày chủ nhật làm bạn phần nộ, bạn sẽ hùng hục phục vụ nhân dân, tăng năng suất ra rít. Thử làm coi. Nếu không kham nổi, lần sau ta mách cho kế khác.

HỎI: Thưa ông Hội Tề,

Hồng biết lấy tin... vịt từ ở đâu, vừa rồi tuần báo «Con Ong» của ông bạn Minh Vồ lại một tin làm cho nhiều người sững sốt.

Dưới tựa đề «Các ông bự Tài chánh tới kha trương quán đớp hít «Au Chalet» tuần báo ấy viết như sau:

«Giàn nhạc chơi bài đầu gọi là «Ouvrir le bal» ông Lưu Văn Tính đã xung phong ra nhót trước hết...»

Thật là khám phá... giật gân.

Giật gân vì từ trước đến nay mọi người đều tin: ông Bộ trưởng Tài chánh là một ông cụ đứng đắn, hết xí quách từ lâu và, cũng từ lâu đã nhường các trò nhầy nhót cho các đàn em cháu.

Hay bây giờ ông đã... hồi dương bất tử?

Dầu sao chuyện ông Tính... nhót đã đánh một dấu hỏi trong đầu những người quen biết với ông này. Người ta tự hỏi:

— Ừ! Cái ông ấy học nhảy bao giờ?

Và người ta đề chừng 2 chuyện:

— Một là ông đã đi học nhót nhưng chẳng một ai hay.

— Hai là tuần báo «Con Ong» đã... năm chiêm bao nên thấy chuyện kể trên rồi... chích ầu!

— Theo những người thạo chuyện, cái giả thuyết trên rất khó xảy ra và có lẽ cái thứ nhì là đúng!

ĐÁP: Bạn Trương Tiểu Tiên ơi,

Bạn đừng có ám ở... hội tề. Người ta đã nói rõ cái «lạ xương» của người ta ở Con Ong số 11 mà bạn còn ồm ở nêu giả thuyết. Thôi đã hỏi thì ta khen đúng. Tin này là mặt ông già, mặt ông không nguyên chất, bạn ạ!

HỎI: Thưa ông Hội Tề,

Ngày 17-12-67, vào lúc 0 giờ 15 rạng ngày 18-12, một chuyến ph cơ thuộc Không Lực Hoa Kỳ tại Nha Trang bay ngang Xóm Máy Nước tỉnh lộ 4 đã đánh rớt thù g đại liên 50 ký xuống nhà tôi ở số 11. Thùng đạn làm đổ căn nhà mới xây của tôi tiêu luôn bàn thờ ông bà ông vải. M.P. đã tới khuôn của nợ này đi. Và 10 giờ sáng 18-12-67 Đại tá chỉ huy Không Lực Mỹ đến nhà tôi ủy lạo, hứa sửa chữa tốt đẹp hơn. Nhưng đến nay chưa thấy nước non gì.

NGUYỄN VĂN TÁNG
(Công Chánh N.T)

ĐÁP: Ông Táng đau khổ,

Chờ Mèo nó đến thì hãy chờ đến Tết Congo. May cho ông là nhà ta không có ai chết đấy. Nghiến răng mà nhịn nhục.

Thượng nghị sĩ Trần Thế Minh tỏ vẻ cáu sùng vì lương nhiều làm lậu thuế khi đấu tranh

■ Nghị sĩ không nên đốp hít như tham nhũng mới gọi là nghị sĩ.
■ Linh lương nhiều quá dân chúng sẽ chửi bới lên cho mà coi.

SAIGON (AFP).— Nguồn tin đáng tin cậy cho biết, sau những hồi cò kè bớt một thêm hai, lương lậu thượng và hạ nghị sĩ đã ngã giá như sau :
THƯỢNG : 105 ngàn bạc Giao Chi.

ÔNG TÔN THẮT TRÌNH CƯƠNG QUYẾT DIỆT VI TRÙNG HỦI

SAIGON (C.O.)— Từ trường Nông Lâm Mục, ông Tôn Thất Trình đã về Bộ Canh Nông làm Bộ trưởng. Nhưng vừa làm Bộ trưởng, ông Trình bèn mai bay ra ngoại quốc lu bù để dự khóa họp này, khóa họp kia nên công việc ở Bộ có khí ối động ít lâu.

Tuần lễ trước, có thì giờ đọc Con Ong, ông Trình đã giao cho người có nhiệm vụ bắt con vi trùng hủi ở Bộ Canh nông mà Con Ong đang lên ông. Nghe nói ông Trình đã cảm ơn Con Ong và hứa sẽ quyết diệt vi trùng hủi ở triều đại của ông. Mai một, Con Ong xin dâng thêm ông Trình vài con vi trùng hủi nữa :

HẠ : 85 ngàn bạc Giao Chi. Thịt nạc luôn luôn đắt hơn thịt mỡ. Và thịt cày rẻ hơn thịt heo. Tép rẻ hơn tôm Cua biển đắt hơn cua đồng. Phái viên Con Ong tức tốc đi gặp thượng nghị sĩ Trần Thế Minh, nhà nghị sĩ trong liên danh Bông Lúa, tướng rất phốp pháp và thường được âu yếm gọi là ông nghị "Tâu Tàng".

Thượng nghị sĩ Trần Thế Minh tỏ vẻ cáu sùng heo vì lương nhiều sẽ làm lậu thuế khi đấu tranh giữa nghị trường. Theo ông, nghị sĩ không nên đốp hít ư như tham nhũng. Ông nói, đại ý, nghị sĩ linh lương nhiều quá dân chúng sẽ chửi bới nghị sĩ lên cho mà coi.

Thượng nghị sĩ sẽ không lãnh lương nếu nhà nước cứ bắt ông "tút sẽ" 105 ngàn mỗi cuối tháng. Ông cho biết, chừng 50 chịch ngàn thì ông nhận tạm, cao hơn, ông sẽ cúng dường tam bảo hết. Độc giả nên biết tuy lương 105 ngàn nhưng chỉ khai 50 ngàn thôi, khoản dư là tiền phụ cấp này nọ. Khai ít để đỡ nộp thuế.

CON ONG

MỘT NHẬT BÁO TRONG MỘT TUẦN BÁO, MỘT QUỐC GIA TRONG MỘT QUỐC GIA

Nguyên thuộc hạ của tướng cướp khét tiếng Bẫy Viễn : Hồ Hữu Tường tuyên bố động viên sạch bách sinh viên giao chỉ

SAIGON (C.O.)— Mới đây học giả Hồ Hữu Tường, nguyên thuộc hạ của tướng cướp Bẫy Viễn, đã tuyên bố rằng chính phủ cần động viên bắt hết tron sinh viên để có một lực lượng hùng mạnh thay thế cho anh em lính đồng minh.

Tường nên biết thêm về ông Hồ Hữu Tường, ông Tường theo Cộng Sản để tam tưng sang thiên đường Liên Xô, Rồi ông bị Hồ

Sòng bạc lậu của cụ cố Phan Phát H. đã bị phú lít nhà banh a la đẹp

Sài Gòn (C.O.)— Tuần trước vì nhận được tin giờ chót khi báo đã lên khuôn nên chúng tôi không thể loan thêm là sông bạc lậu của cụ cố Phan Phát H. đã bị phú lít nhà banh của ông Đại tá Trần văn Giám a la đẹp.

Ông Tổng Trưởng Nội Vụ và ông Tổng trấn đọc Con Ong xong đã tức tốc ra lệnh dẹp Nhật báo Xây Dựng của linh mục Nguyễn Quang Lâm đang đầy đủ chi tiết trong mục « Người và việc » do

Chí Minh, Phạm văn Đồng chế bỏ. Ông bèn... vượt Mác xít chủ xướng thuyết trung lập chế. Sau hiệp định Genève 1954, tướng Hồ Chí Minh vô Nam đến nơi ông vội vàng viết thư ngỏ cho Hồ Bắc Kỳ (ấy quên Trung Kỳ chứ) đăng trên Đông Phương do ông làm chủ nhiệm, lời lẽ rất là khúm núm sợ sệt. Kể đó, ông theo Bẫy Viễn làm loạn nước. Bị thộp ở Rừng Sát, ông bị kết án tử

Thiên Hồ viết. Theo Thiên Hồ khi a xô vào nhà người banh võ tại trận 500 ngàn bạc mặt và vô số phình trên bàn ru lét...

Nhưng cụ cố Phan Phát H hàm oan. Cụ cho Ba Tàu lãnh làm giấy tờ cam kết đảng hoàng là không có dờ trò đánh bạc. Bọn Ba Tàu đã hại cụ cố H. Các phái viên báo chí đã được cụ cố H. phân trần và đều đồng ý cụ cố hàm oan lớn, Cụ không hề được Ba Tàu nộp hàng triệu mỗi ngày.

hình và bị đày ra Côn Lôn. Cách mạng 1-11-63 lật đổ tông thống Diệm, từ một tử tội can tội chống quốc gia, ông Tường trở thành chiến sĩ chống độc tài gia đình trị Nhu Diệm ! (Bây giờ ông Diệm đang chỉ là chỉ sĩ anh minh. Ông được tha, được trắng án và bắt đầu huyền thoại cuộc đời mình bằng " hậu duệ " Quang Trung, Ông ra ứng cử Thượng viện bị đá văng. Nhưng ứng cử Hạ viện thì được chấp nhận và đã thắng cử không mấy vẻ vang.

Bình luận về lời tuyên bố của ông Hồ Hữu Tường, phái AP cho rằng Việt Cộng cũng đang muốn các đồng đồng minh Mỹ Đại Hàn, rút khỏi Việt Nam. Nay động viên tất cả sinh viên để mời đồng minh chống Cộng về thì Việt Cộng mừng quá, người ta chưa rõ thái độ của sinh viên Việt Nam Có điều chắc chắn, ông Hồ Hữu Tường không muốn con trai ông là kỹ sư Hồ Xích Tú đang làm một thứ giám đốc ở Air Việt Nam bị động viên.

GIAI PHẨM CON ONG XUÂN CON KHỈ

20 mươi tỉ nữa tô phờ tái

một công trình bú dù, khi đột của bọn đười ươi trời đánh không chết bạn sẽ thưởng thức văn nghệ thật sự

DUYÊN ANH
LỮ BỐ
DƯƠNG HÙNG CƯỜNG
ĐINH TIẾN LUYỆN
LAN ĐÌNH

đào kép cũ
ông cù lẫn
10 năm ngồi trên cao
trong chiến tranh
bức tranh mừng ngày cưới

VĂN NGHỆ BÚ DÙ

THƯƠNG SINH
ĐỀ HỨC CÀN
NẢ CẦU

tết trên những bến xe
chuyện khỉ trong năm Dê
xách tròng đi thộp khỉ

VÀ ĐẦY NGẬP THƠ YÊU, THƠ CÙ, TRUYỆN VUI, CHUYỆN TẾU CỦA LỮ BỐ, THẬP NGUYÊN BÉP NHỎ, MỠ BÁO, HOÀNG HẢI THỦY, DU TỬ LÊ, CUỒNG SINH, NGUYỄN ĐÌNH THIỀU.

PHÁT HÀNH NGÀY 15-1-1968

Lúc tôi bắt đầu viết những giòng này thì cái "la dô" bên hàng xóm đang lái nhài ca một bài tân nhạc. Tiếng cô ca sĩ nghe sao mà thể thắm nào nùng: "Sao anh không đến chiều nay thứ bảy..."? Đã buồn tôi lại thêm buồn thêm... Bực quá tôi chửi thề: Mẹ mày, cả nước này phải đi làm chiều thứ bảy không biết hay sao mà cứ léo nhéo mãi!...

A, đi làm chiều thứ bảy, thực hành chính sách khắc khổ. Thì ra từ trước tới giờ, mình sung sướng mà không tự biết. Và cái sung sướng nhất là được nghỉ chiều thứ bảy. Bấy giờ tước bỏ cái sung sướng để khắc khổ. Nghe cũng được lắm đấy chứ. Việt Cộng nó đánh mình, nó có nghỉ chiều thứ bảy đâu... Đồng ý nhưng mà cũng nên... xét lại.

Ông Thánh Gandhi của xứ Ấn độ có nói một câu, nghe cũng được. Đó là câu, ăn một miếng vào cái lúc không cần ăn tức là cướp đi một miếng của một người đang đói. Câu đó tôi định đời đi là, làm việc vào cái lúc không cần làm việc, tức là đã cướp đi mất một việc của những người đang... thất nghiệp.

Tôi biết trong đám lính lương của nhà nước và nhà choang, có nhiều ông thất nghiệp lắm. Cái chữ ăn sáng của các người đó thật là đúng nghĩa, vì họ đã dùng cả buổi sáng để... ăn sáng. Từ tám giờ đến chín giờ, điem tâm đã đời, vừa ngồi vào ghế là đã có một bạn đồng nghiệp tới bên cạnh, vỗ vai hỏi:

- Ăn sáng chưa? Đi ăn sáng với moa.
- Nhưng ăn rồi...
- Ăn rồi thì cũng uống uống ly cà phê...

Rồi hai người lại xuống cầu thang. Đồng hồ vẫn cứ chạy, để rồi những con người thất nghiệp lại chạy lên cầu thang, chạy xuống cầu thang. Dân cạo giấy và những lính thành phố gọi những cái bàn giấy đó là chỗ "ngồi chơi soi nước".

Tôi đã vào nhiều công sở, nhiều nha, phòng ở thành phố này. Vào những ngày thường chứ không phải là vào chiều thứ bảy của thời gian khắc khổ. Tôi đã bắt gặp rất nhiều ông đồ ruồi. Để một cái thước lên bàn ruồi bò vào đậu ở cái thước người nào trước thì người đó ăn sáng không phải trả tiền. Không khí trong phòng im lặng, tôn nghiêm, mới vào ai cũng tưởng rằng nơi đây là chỗ suy nghĩ của của các bậc chuyên môn thảo kế hoạch nhà nước. Nhưng chỉ vài phút sau có tiếng reo ầm lên, kẻ đứng ngoài là tôi, mới

chợt hiểu là họ im lặng đợi ruồi.

Có những bà, những cô công chức vừa vào đến sở là lôi ở trong bị ra hai cái kim và cuộn len để đan, đan hoài, đan hủy... Ở miền Nam này, nóng thấy mẹ đi, không hiểu các bà, các cô đan áo để làm gì mà đan áo nhiều thế. Có nhiều khi đan xong rồi tháo ra đan lại... Còn những bà mang bầu thì tới sở để may áo cho đứa con nít sắp chào đời. Ở tất cả các công sở Giao Chỉ, cái nơi được nhòm ngó nhiều nhất là cái bức tường có treo cái đồng hồ. Các ông công bộc của dân mỗi ngày nhìn cái đồng hồ ít nhất cũng phải hàng chục lần. Các cô đánh máy bằng cục gôm hay bút chì, thì khi thấy cái kim đồng hồ chỉ còn mười lăm phút tới giờ về, là đã thu xếp độ nghề, sửa soạn lại mặt mũi, đầu tóc, chuẩn bị đi ra cái xe số lếch.

Với những tác phong đó, theo tôi nghĩ bắt họ làm việc cả ngày chủ nhật thì kết quả cũng... vẫn thế. Chỉ bằng bắt họ làm thật lực rồi cho nghỉ cả thứ bảy và chúa nhật. Như vậy, không chừng công việc lại lại chạy hơn.

Những cách tổ chức luộm thuộm của các công sở Giao Chỉ làm mất rất nhiều thì giờ. Không có một phòng sở nào, ở cửa ra vào có một cái bảng chỉ dẫn, trên có vẽ sơ đồ các bàn giấy và tên phụ trách. Người dân muốn cần một việc gì, tới một bàn giấy nọ hỏi, thì được chỉ qua bàn giấy khác. Có nhiều khi đi suốt cả một vòng mà vẫn không tìm thấy cái nơi cần thiết, vì công việc có được phân công một cách rõ rệt đâu.

Tôi đã được cái hân hạnh mất cả một buổi sáng để chờ xin chữ ký của một ông quận. Từ tám giờ tới mười một giờ. Lúc ông ta trở về thì mặt đỏ bừng, mồm bốc hơi men đứng xa tới cả thước còn người thấy. Và câu trả lời: buổi chiều trở lại.

Như thế thì làm việc thêm chiều thứ bảy, nghỉ cũng chẳng ích lợi gì. Có lẽ chỉ cần diệt hết những vụ làm việc tư trong những giờ làm việc mới đúng là thực thi chính sách khắc khổ. Làm sao hết được những vụ đánh bạc đồ ruồi bằng cuốn tự điển, đồ ruồi bằng cây thước, đánh máy bằng đầu bút chì (có lẽ nên bắt các nữ thư ký đánh máy cắt cụt móng tay dài) v.v... thì may ra việc bắt đi làm chiều thứ bảy mới có ý nghĩa.

Chúng ta đã chửi Cộng Sản về việc bóc lột sức lao động bằng cách hô hào "một người làm việc bằng hai". Chẳng lẽ chúng ta còn bắt chước chúng nó trong việc đi làm chiều thứ bảy hay sao?...

Tái lập kỷ luật cho công chức, tạo an ninh, trật tự cho xã hội, làm cho mọi người đều có tinh thần trách nhiệm, đó mới là những việc đáng làm, hỏi các ông "kế hoạch gia" nghĩ ra việc bắt đi làm chiều thứ bảy.

DUONG-HUNG-CUONG

**gửi
các ông
chiều thứ bảy**

Đương Hùng Cường

những thằng viết mẻo đã sáng mắt ra chưa

Anh Đại sứ Mẻo ở nước Xiêm la hồi này đang lo bán xúc xích. Chỉ vì mấy thằng viết báo Mẻo. Lính đô la nhiều, bằng phẳng với dân Á đông, chỉ được cái viết láo, viết lếu. Mấy thằng đó dám... mó đố ngựa, lôi ngay ông vua Xiêm la ra để "thọ". Chúng nó chê vua Xiêm la là thò đố, (cũng kiểu như their lions, our rabbits ở Giao Chỉ) không dám đi la mát ở những vùng có nhiều Cộng sản.

Dân Xiêm la cảm chúng nó lắm. Báo chí ở bên đó lại được tự do, không như ở nước Giao Chỉ. Thế là một ông nhà văn Xiêm la, thuộc giòng giới Hoàng tộc, đã từng là đại sứ Xiêm la tại Mẻo, đã từng là Tổng trưởng ngoại giao trong Chính phủ phang ngay cho một bài tá hỏa tam tinh.

Nguồn tin AP ở Vọng Các đánh đi hôm 27-12, nguyên văn như sau:

VONG CÁC 27-12 (AP).— Hôm nay, một ký giả nổi tiếng của Thái Lan đã lên tiếng đả kích Hoa Kỳ và cho rằng người Mỹ cũng như Cộng Sản đều là kẻ thù của Thái Lan.

Ký giả Pramej, chủ nhiệm tờ nhật báo Siam Rath tờ báo người Mỹ và ký giả Mỹ nhục mạ quốc vương Thái, phá hủy văn hóa Thái và "làm chảy máu và bóc lột" các quốc gia nhược tiểu.

Ông nói nếu Hoa Kỳ không thận trọng thì một ngày kia, nhân dân Thái có thể đập tan tòa đại sứ và đốt phòng thông tin Mỹ.

Ký giả Pramej rất được kính nể tại Thái, ông là một văn sĩ và đồng thời là học giả, cháu của quốc vương Monkut một nhân vật được thuật trong cuốn truyện "Anna và quốc vương Xiêm". Những quan diêm của ông trên nhật báo Siam Rath thường được xem như phản ánh của hoàng gia Thái.

Bài báo trên dài 4000 chữ được xem như chưa từng có tại Thái Lan vì có những lời lẽ nhục mạ đặc biệt trong ngôn ngữ Thái.

Ông viết: sự thật người Mỹ không phải là bạn của người Thái mà là kẻ thù. Người Mỹ ghét vua vì họ không có vua của họ.

Bài báo cho rằng "nền thịnh vượng của Hoa Kỳ mà ngày nay họ cảm thấy rất hãnh diện là sự thịnh vượng nhờ sức lao động của các nước khác".

Xã hội Thái bị "ung thối" vì người Mỹ và họ chịu trách nhiệm về số gái điếm quá lớn tại Thái.

Bài báo tố cáo người Mỹ đã tạo nên sự tàn phá nền kinh tế Thái vì mỗi xu viện trợ của Mỹ, Thái Lan lại phải trả cho quỹ đổi giá bằng tiền Thái. Và sự hiện diện của người Mỹ, đã làm cho giá cả lên cao.

Ký giả Thái kết luận "tôi muốn cảnh cáo dân Thái và làm cho họ nhận thức rằng không phải chỉ có CS là kẻ thù của Thái" và khuyến dân Thái đừng có gắng tiếp tục nâng cao tình hữu nghị

với người Mỹ nữa.

Bài báo viết ngày 27 tháng 12 thì ngày 28 tháng 12, anh Đại sứ Mẻo ở nước Xiêm la vội ra một thông cáo ca ngợi Hoàng gia Thái Lan. Nguyên văn tin AP ngày 28-12 đánh đi từ Vọng Các như sau:

VONG CÁC 28-12 (AP).— Hôm thứ năm, Đại sứ Hoa Kỳ tại Thái Lan ra một bản thông cáo ca ngợi Hoàng Gia Thái và dân chúng cốt làm dịu bớt một làn sóng chống Mỹ đang gia tăng ở Vọng Các.

Bản thông cáo được công bố sau khi một tờ báo lớn ở Thái chỉ trích gắt gao Hoa Kỳ.

Bài báo nói trên do Pramoj, cựu Đại sứ Thái tại Hoa Kỳ và cựu bộ trưởng viết chỉ trích Mỹ bằng những lời lẽ thậm tệ. Bài của ông Pramoj phản ảnh cảm nghĩ của ngoại trưởng Thái và các lãnh tụ Thái khác đã từng chỉ trích báo chí Hoa Kỳ tường thuật sai lầm những chuyện xảy ra ở Thái.

Đại sứ Hoa Kỳ đã ra thông cáo phủ nhận mọi sự liên hệ của chính phủ Hoa Kỳ với các bài báo của ký giả Mỹ chỉ trích Thái.

"Các ký giả ấy nhất định không đại diện cho tiếng nói của chính phủ Mỹ cũng như không ở trong cái thế đại diện dân chúng Mỹ".

Nhưng như vậy cũng đã là quá muộn. Tại sao không "giáo dục" mấy cái thằng nhà báo từ trước để chúng nó khỏi viết bậy, để khỏi phải xin lỗi, ca tụng tung bưng.

Đừng có tưởng dân khác cũng như dân Giao Chỉ, vì dân Giao Chỉ là những nhà nho quân tử, không thêm chấp với những quân đầu trâu, mặt ngựa. Nhưng dân Xiêm la, từ mấy ngàn năm nay, chẳng bị ai đô hộ, không có quan Toàn quyền. Thái thú, nên không biết nhường nhịn. Những thằng làm báo Mẻo, chúng mày đã sáng mắt ra chưa?...

ĐỀ HỨC CÀN

Ngân phiếu đề tên:
Quản nhiệm NGUYỄN VĂN MINH

Bài ở thư từ đề tên:
Chủ bút THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng

Con Ong

101 Võ Tánh Sài Gòn
Điện thoại: 91.905

trang
mặt
ong

HOÀNG HẢI THỦY
viết và soạn

em thơ chị đẹp
em đâu ?

Buổi tối đi xem xi-nê. Phim kiếm hiệp ĐỘC THỦ ĐẠI HIỆP, phim Trung hoa, làm tại HỒNGKÔNG, của Hãng Phim SHAW'S, Phim Tàu, nhưng hồi này những phim chế tạo ở Hồngkông đã khá văn minh, không còn nhiều chất Ba Tàu như những năm trước nữa. Theo gương tiến bộ của Điện ảnh Nhật bản, phim Trung hoa Hồngkông cũng tiến những bước dài. Rất buồn mà nhận thấy rằng phim ảnh Việt nam có lẽ không bao giờ có được, đừng nói là khá.

Phim Độc Thủ Đại Hiệp không phải do KIM DUNG viết nhưng rõ ràng là phóng tác tiểu thuyết THẦN ĐIỀU HIỆP LỬ của KIM DUNG. Truyện DƯƠNG QUA bị chặt cụt mất một cánh tay nhưng vẫn xir dụng được kim đao bằng tay trái và vẫn chế ngự được quần hùng. Phim khá đẹp, nhưng dùng bóng tối quá nhiều. Có lẽ là bóng tối làm cho những đường đao cái lưong thêm phần mãnh liệt. Bóng tối ở đâu và bao giờ cũng vậy, che đi thật nhiều khuyết điểm.

Vương Vũ "kép đẹp số một" của Điện ảnh Hồng kông đóng vai chính trong phim, tức Chàng Cụt Tay. Chàng vì danh dự của những người học võ, vì sự còn mất của sự môn, phải lao mình vào những cuộc chém giết "mưa máu, gió tanh", trong khi người thiếu nữ yêu chàng và được chàng yêu, chỉ mới sống cùng chàng một cuộc đời

thanh hảo của những cặp vợ chồng nông dân ở một miền quê yên lành nào đó.

Bản chất thật của người đàn bà muốn thuở là không thích bạo động, ghê sợ và thù ghét chém giết. Người đàn bà yêu đương nào cũng không muốn người yêu mình bị người khác chém giết hoặc bị chém giết người khác.

Xem phim, nhớ lại mối tình của A Châu và Kiều Phong trong Thiên Long Bát Bộ, đôi nhân tình hào hùng và bi thảm nhất của tiểu thuyết KIM DUNG. A CHÂU và KIỀU PHONG với giấc mơ chung sống không thành : "...Tôi chỉ muốn được cùng đại ca về sống ở bên kia biên giới một cuộc đời nghèo nhưng thanh nhàn, ngày ngày chăn trâu, đuổi thỏ... Không lý đến chuyện của nhân gian... Tôi muốn cùng đại ca đi về bên kia Nhận môn qua..." Giấc mơ đẹp chỉ đơn giản có thể, nhưng cũng không thành.

TRANG MẶT ONG là trang của những người yêu thương nhau. A CHÂU và KIỀU PHONG, HÂN TỐ TỐ và TRƯƠNG THÚY SƠN, DƯƠNG QUA và HOÀNG DUNG, sẽ có những trang niềng dành cho mỗi cặp. Nói đến những nhân vật ấy tức là nói đến tình yêu mặn ngọt trong tiểu thuyết KIM DUNG.

o

Hôm nay là đầu năm Tây Các tòa soạn báo đang tập nập làm số báo XUÂN. Những người làm báo, cũng giống như những anh lái buôn phải tin trước thị trường, lo trước cái lo của thiên hạ. Còn nửa tháng nữa người đời mới phải lo Tết nhà buôn và nhà báo vất vả lo Tết trước. Nhưng không phải nhờ vậy mà nhà báo, cũng như những anh nhà buôn, trở thành những người quàn tử của thời đại mới.

Đã từ bao năm qua cứ mỗi lần Tết sắp đến, mình lại viết một vài cái truyện ngắn gọi là truyện Xuân để đăng trong những số Báo Tết. Chỉ vài năm đầu là có một vài truyện hay hay, còn tất cả đều là gương ép. Năm nay mình sẽ viết gì cho CON ONG ? Một truyện tình thật ngọt ngào... Lẽ tự nhiên rồi, năm nay mình hy vọng sẽ viết được một truyện tình thật hay cho XUÂN CON ONG. Nhưng những truyện hay có khi như những trái cây, nếu chưa đủ ngày, đủ tháng, chưa chín mùi chưa thể hái, chưa thể ăn được. Những truyện ngắn cũng thế.

Những người yêu... hãy cùng tôi đọc lại một bài thơ Tình trong có mùa xuân,

TÌNH SÂU

Xuân hồng có chàng tới hỏi :
Em thơ chị đẹp em đâu ?
— Chị tôi hoa trắng cài đầu
Đi ngắt hoa tươi ngoài nội.
Hè đỏ có chàng tới hỏi :
Em thơ chị đẹp em đâu ?
— Chị tôi khăn thắm chàng đầu
Đi giặt tơ vàng bên suối.
Thu biếc có chàng tới hỏi :
— Em thơ chị đẹp em đâu ?
— Chị tôi tóc xòa ngang đầu
Đi hái tinh sâu trong núi.
Đông xám có chàng tới hỏi :
Em thơ chị đẹp em đâu ?
— Chị tôi hoa phủ đầy đầu
Đã ngủ trong lòng mẹ tối.

HUYỀN KIỀU

BẠN ĐỌC THÂN MẾN
LƯU Ý

ĐỌC CON ONG SỐ 13 xong,
Bạn đọc nghỉ xả xú bắp.
Ra giêng, chúng ta hãy tiếp
tục nghẹn ngào, đau khổ
và cười ra máu mắt

BẠN ĐỌC THÂN MẾN
NHỚ RÌNH VỒ

CON ONG
CON KHỈ

MỘT GIAI PHẨM BÚ DÙ, KHỈ ĐỘT,
NỖM, TIÊU VÀ... VĂN NGHỆ GIAO CHỈ

Phát hành đúng ngày
12-1-1968

Đã có bán

TAY SẮT TAY VÀNG

Tiểu thuyết Gián điệp của IAN FLEMING với JAMES BOND, chàng điệp viên hào hoa SỐ MỘT của thế giới tiểu thuyết gián điệp.

TAY SẮT TAY VÀNG

do HOÀNG HẢI THỦY phóng tác tiểu thuyết GOLDFINGER. Nhà xuất bản HỒNG KÔNG in hành.

Đặc biệt có thêm phụ bản hình các phim Doctor NO. From Russia with love, Goldfinger với những cô đào "bạc triệu" URSULA ANDRESS, CLAUDINE AUGER, SHIRLEY EATON, ... in trên giấy láng tuyệt đẹp.

Các bạn ở xa không tiện mua TAY SẮT TAY VÀNG ở các hiệu sách có thể gửi bưu phiếu mua sách về Nhà Tổng phát hành ĐỜI MỚI 278-280 VĨNH VIỄN, Saigon. Sách sẽ được gửi bảo đảm qua Nhà Bưu Điện tới tận địa chỉ của bạn. Bưu phiếu đề lên Ô TRẦN QUAN HỒNG, mỗi cuốn giá đặc biệt 100 đồng.

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỆN DUYÊN
dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ
từ 30-12 đến 06-01-68

Số thứ tự	TÊN TAU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cướcchú
1	TAILUNG SHAN	Transocean	U.T.S.	Linh tinh	31-12-67	Cầu	
2	SARGODHA	E.A.C.	Sovicotra	—	01-01-68	Cầu	
3	MASON LYKES	An-Lạc	—	Phân	30-12-67	Phao	
4	SINGAPORE MARU	M.M.	STIC	Linh-tinh	03-01-68	Cầu	
5	NIELS MAERSK	P.T.R.	V.N. Stev	—	05-01-68	Cầu	
6	LIPCOMB LYKES	An-Lạc	Sovicotra	—	30-12-67	Phao	
7	AMERICAN MAIL	Everets	—	—	02-01-68	Phao	

Saigon, ngày 28 tháng 12 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NÀ CẦU
cầm trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

QUAN ĐIỂM « DIỆU KẾ VỆM » CỦA MỘT ÔNG NGHỊ TÊN LÀ LÊ VĂN DIỆU

Nhật báo Sống số 934 xuất bản ngày 4-1-1968, trong bài tit ba cột đăng trang nhất : « Hạ Viện đưa Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam lên bàn mổ xem nó là công cụ của ai », phái viên Uyên Tuấn đã ghi một đoạn như sau :

« Trong lúc nhiều dân biểu đặt thẳng vấn đề liên hệ giữa MTGPMN với các chữ C.S và sự liên quan mật thiết với CS miền Bắc, dân biểu Lê Văn Diêu lại đặt ngược lại vấn đề. Dân biểu này cho rằng nếu ai cho rằng MTGPMN chỉ là sản phẩm hay công cụ của miền Bắc là sai lầm. Vì mặt trận này nó sản sinh ra tại miền Nam với tên Nguyễn Hữu Thọ là đầu xỏ. Tiếp theo, ông nêu bằng cứ là bản cương lĩnh được làm tại miền Nam và được phổ biến ngay trong hàng ngũ Cộng Sản miền Nam. Cuối cùng dân biểu này đưa đề nghị quá bạo là cấm ngặt báo chí không được nói MTGPMN là công cụ của miền Bắc và yêu cầu chính quyền không được nói chuyện thẳng với miền Bắc. »

Kể từ ngày cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam ra đời, lần đầu tiên người ta được nghe một người rất ngu luận một quan điểm rất thối về một vấn đề rất tòm ! Mười năm rông rã, nhà nước đã tốn bao nhiêu tiền bạc làm sáng tỏ Trắng Đen rằng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam là con đẻ của Cộng Sản Bắc Việt. Nó hay Cộng Sản Bắc Việt cũng chỉ là Việt Cộng tức Cộng Sản Việt Nam, bọn tôi tớ Nga, Hoa. Đùng một phát, một ông nghị tên gọi là Lê Văn Diêu phát biểu « Ai cho rằng Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam chỉ là sản phẩm hay công cụ là sai lầm ». Cả cái miền Nam tự do này đã SAI LẦM 10 NĂM RÔNG RÃ. Phải đợi, chứ ông Diêu ba hoa xích thố, chúng ta mới rõ tim đen của ông. Tim đen hay tim đỏ ? Nhà nước, nhất là Nha Tổng Giám Đốc Thông Tin sẽ trấn an quần chúng bằng cách nào sau cái quan điểm « diêu kế vệm » của ông Lê Văn Diêu ?

MỘT THẮNG NGU ĐÓT

Bắt chước lập luận của ông Diêu, Nà Cầu... duy vật biện chứng pháp như thế này : Cộng Sản Đông Dương sản sinh ở Đông Dương với tên Nguyễn Ái Quốc làm đầu xỏ. Bản cương lĩnh của nó cũng làm ở Đông Dương. Vậy Cộng Sản Đông Dương không thể là sản phẩm hay công cụ của Cộng Sản Đệ Tam Quốc Tế. Đứa nào bảo Cộng Sản Đông Dương là công cụ của Cộng Sản quốc tế, đứa ấy sai lầm. Hạ viện nó sản sinh ở đường Tự Do, nó không thể làm sản phẩm của... Ngã Ba Chuông Chó ! Thằng Đê Húc Cầu thấy Nà Cầu bắt chước sự lập luận của ông Lê Văn Diêu, bèn chửi :

— Mà bố mày chửi, thế bố mày Giao Chỉ, mẹ mày Giao Chỉ, quốc tịch bố mẹ mày Giao Chỉ đẻ mày ở bên Tây, mày khai tên mày là Lê Nà Cầu, quốc tịch Giao Chỉ, mày không phải là Giao Chỉ thì là... có Cộng Sản hay chó Tây ? Đờ ngu hơn chó.

CẤM CÁI CỬ THÌU BIU

Ông nghị tên là Lê Văn Diêu còn đòi CẤM NGẶT BÁO CHÍ không được nói Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam là công cụ của miền Bắc và yêu cầu chính quyền không được nói chuyện thẳng với miền Bắc. Sự đòi cấm và yêu cầu của ông Lê Văn Diêu, chắc chắn, đang được Việt Cộng hoan hô dữ dội. Chưa biết chừng Việt Cộng sắp gán cho ông một cục hay chương vàng khè là đẳng khác. Bởi vì nếu Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam không phải là công cụ của Miền Bắc thì nó có CHÍNH NGHĨA. Mỹ đúng là để quốc xâm lược, và quân đội ta là lính đánh mướn cho Mỹ. Chính quyền ta là ngụy quyền. Nhân dân ta là Việt gian. Nghị sĩ hạ, thượng viện là... cu ly (trừ ông Diêu) hết trời vì liếm gót đế quốc Mỹ. Ôi chính nghĩa của nó là... Giải Phóng Miền Nam. Chính quyền « không được nói chuyện thẳng với miền Bắc » tất nhiên

phải công nhận Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, công nhận bọn phiến loạn như một CHÍNH ĐẢNG, như những hiệp sĩ ! Xin ông Diêu một điều, ông muốn chứng tỏ sự ngu dốt của ông, cứ việc mở miệng mà nói, đừng có cấm ai, nhất là cấm báo chí. Cấm báo chí là cấm cái củ thừu biu. Mà củ thừu biu mới có quyền cấm ông đừng phát ngôn bậy bạ khiến dân chúng tưởng đại diện cho các cử tri Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam !

TUẦN BÁO CON ONG YÊU CẦU HẠ VIỆN CÓ THÁI ĐỘ VỚI ÔNG LÊ VĂN DIỆU

Lợi dụng quyền bất khả xâm phạm của mình, ông dân biểu Lê Văn Diêu đã cướp diễn đàn hạ viện (Có nên ví như hai tên côn đồ Vem cướp diễn đàn của anh em sinh viên văn khoa không ?), tuyên bố những câu sặc mùi Việt Cộng. Những lời tuyên bố của ông Diêu có tính cách phá hoại ra mặt. Một kẻ phá hoại công cuộc chống Cộng, chúng tôi nghĩ, bất luận là thứ người nào, có những quyền gì, quân dân chúng ta sẽ có có thái độ thích đáng với nó. Nhưng trước khi sự phẫn nộ của nhân dân bùng nổ, chúng tôi yêu cầu hạ viện lên tiếng về những lời tuyên bố truyền cho Vem của ông dân biểu Lê Văn Diêu.

Nhưng ông Lê Văn Diêu đừng vội mừng. Câu nói của ông cũng không làm Việt Cộng khoái đâu. Vì Việt Cộng tuy bề ngoài vuốt ve mặt trận giải phóng nhưng bề ông trong lại không bao giờ muốn công nhận chủ tịch đoàn Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam như một Chính phủ hợp pháp ở miền Nam.

Tóm lại, dù ông Diêu có ca tụng Mặt trận tới mức nào, Việt Cộng vẫn thối ông... và trước khi công sản làm đi... nhân dân miền Nam phải đập vỡ mặt thẳng nào nói láo trước đã.

EVERETT MARTIN BỊ GÂY HỒI HƯƠNG

Ông Mèo Everett Martin, Chủ sự chương khỉ News-week ở Sài Gòn cùng vợ đang sửa soạn bị gây hồi hương Nhà nước Giao Chỉ đã âu yếm mời ông ra khỏi Giao Chỉ vì ông chơi xấu, không « fair play », ông thối mồm, hắc lảo và thờ cái giọng bần của ông vào công cuộc chiến đấu chống Cộng ở xứ này. Ông miệt thị quân đội anh dũng Việt Nam, mục hạ vô nhân, coi Mèo là nhất. Đứng nhất là ở cái diêm ăn quýt chơi lường và hay lật mặt với đồng minh. Nếu Mỹ không giàu xin thì Mỹ có là cái chó gì so với dân tộc của Nà Cầu. Cái thứ. «Đã coi đồng bạc to hơn núi, lại học đòi theo thói Mạnh Thường » thì chẳng ai ăn huệ cả. Nước tôi giàu tình nghĩa chứ như Thái Lan, một thằng báo Mỹ viết láo, cả nước bị đảo cha bới ông. Dù sao, ông lên đường là chu rồi. Một dúm muối tiền yn hoàng dịch lệ lệ Everett Martin. Good bye, dirtycow Martin ! A diêu Sa laud !

CHỮA BẠC HAY KHÔNG ?

Con Ong số 12, Nà Cầu đã đăng tin của một bạn đọc : Tin số nhà 269 Hai Bà Trưng Saigon là sòng chứa bạc ăn thua lớn. Liên đó, phái viên Con Ong đã đi điều tra và được biết căn nhà số 269 không có người nào là Mỹ Mỹ Đa Kao làm chủ chứa. Rất có thể, một bọn chuyên tổ chức các sòng bạc lưu động đã « chiếu cố » căn nhà trên. Chúng tôi đang mở cuộc điều tra... lớn. Và hứa sẽ « dâng » nhà nước lý lịch những con vi trùng kỳ bèo.

CON ONG TẮT NIÊN IO TÌ 16 TRANG

Bạn đọc thân mến,

Đáng lẽ sau số 13, tòa soạn gắng sức làm số XUÂN CON ONG CON KHỈ rồi nghỉ xả cú bắp, ra giêng sẽ tiếp tục chăm chỉ... Nhưng vì GIAI PHẠM XUÂN không được phát hành trước ngày 15-1-1968 (lệnh của Thông Tin) nên anh em tòa soạn quyết định RA THÊM SỐ TẮT NIÊN TỨC LÀ SỐ 14 XUẤT BẢN ĐỀ NGÀY : 19 - 1 - 1968

Bạn đọc đón mua

CÁ NHÂN TRONG

HÀNG NGŨ CỘNG SẢN

Gần đây nhiều viên chức cao cấp Giao Chỉ và Huế Mỹ, nhất là ông bật lửa Ronson, hay đã động tới vấn đề tiếp xúc với « cá nhân » trong Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Nà Cầu lấy làm một sự chướng tai lắm. Cộng Sản nó không đặt vấn đề « cá nhân » nặng như quý vị trông đâu. Thí dụ quý vị có phép tàng hình, vô được « cá nhân » Hồ Chí Minh, Võ Nguyên Giáp vân vân, cái tập đoàn Việt Cộng nó vẫn sống, nó không bị tiêu diệt đâu, trừ khi chúng ta diệt nó. Thí dụ ông Nguyễn Xuân Phong có chiêu hồi được Nguyễn Hữu Thọ về với quốc gia đề ca bài « Tung cánh chim tìm về tổ ấm », bọn Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam vẫn phây phây làm loạn, vẫn rầm rập tuân lệnh Việt Cộng Sản Bắc Kỳ. Vậy đừng có đòi nói chuyện với « cá nhân » Cộng Sản nữa mà mang tiếng ngu xuẩn.

HÃY PHƯỚC THIỆN CHO CON ONG ÍT QUẢNG CÁO.

Con Ong số Xuân 40 trang và số tắt niên, 16 trang (ra ngày 19-1-68 là hai số báo duy nhất nhận đăng quảng cáo. Vậy quý vị công thương, kỹ nghệ gia, quý vị dân biểu, nghị sĩ, còn chờ gì nữa mà không phước thiện cho Con Ong ít quảng cáo ít « cung chúc tân xuân. » Đề thợ viết và thợ sắp chữ Con Ong có cái tết cơm chửi. Con Ong đang chờ quý vị đó, gấp đi kéo muộn lại tiếc rề.

MỖI NGÀY HÃY ĐỌC ĐÓN MUA

TIÊN

NHẬT BÁO BẮT KHUẤT CỦA
NHÂN DÂN MIỀN NAM

Chủ nhiệm ĐẶNG VĂN NHÂM

Tòa soạn trị sự 101 Võ Tánh Saigon

Điện thoại : 91.905